

. Sygn. akt II C 1482/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Dubinowicz – Motyk

Protokolant: Magda Bogdanowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2017 roku na rozprawie

sprawy z powództwa W. O.

przeciwko S. Ł. (1)

o zapłatę kwoty 104 595,82zł

I zasądza od pozwanego S. Ł. (1) na rzecz powoda W. O. kwotę 104 595,82zł (sto cztery tysiące pięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 21 września 2016 roku do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem iż pozwany za zapłatę powyższej kwoty odpowiada solidarnie z S. Ł. (2), wobec której została ona zasądzona prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym tut. Sądu z dnia 14 października 2016 roku sygn. II Nc 293/16;

II zasądza od pozwanego S. Ł. (1) na rzecz powoda W. O. kwotę 12448zł (dwanaście tysięcy czterysta czterdzieści osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, z zastrzeżeniem iż pozwany za zapłatę kwoty 6724,75zł (sześć tysięcy siedemset dwadzieścia cztery złote siedemdziesiąt pięć groszy) odpowiada solidarnie z S. Ł. (2), wobec której została ona zasądzona prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym tut. Sądu z dnia 14 października 2016 roku sygn. II Nc 293/16.

Sygn. akt II C 1482/16

UZASADNIENIE

W dniu 21 września 2016 roku W. O. wniósł przeciwko S. Ł. (1) oraz S. Ł. (2) pozew o zapłatę solidarnie kwoty 104.595,82zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 27 października 2008 roku małżonkowie A. O. oraz W. O. udzielili pozwanym (rodzicom A. O.) pożyczki w kwocie 69.000zł, a pozwani zobowiązali się do zwrotu pożyczki oraz wszelkich kosztów związanych z udzieleniem im ww. pożyczki. Środki pieniężne przeznaczone na pożyczkę pochodziły z kredytu hipotecznego udzielonego A. O. oraz W. O. w dniu 21 października 2008 roku w kwocie 34.448,82 CHF, który miał zostać spłacony do dnia 10 października 2015 roku. A. O. oraz W. O. spłacili kredyt w całości, tj. 94.150,41zł kapitału oraz 10.445,41zł odsetek kapitałowych. W. O. wypowiedział pozwanym pożyczkę pismem z dnia 22 lipca 2016 roku oraz wezwał ich do zwrotu pożyczki wraz z poniesionymi kosztami jej udzielenia. S. Ł. (2) odebrała to pismo w dniu 27 lipca 2016 roku, S. Ł. (1) w dniu 4 sierpnia 2016 roku, jednakże pożyczka nie została zwrócona. /pozew, k. 2-9 akt/.

W dniu 14 października 2016 roku referendarz Sądowy przy tut. Sądzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt II Nc 293/16, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu /k. 51 akt/.

Nakaz ten utracił moc w stosunku do pozwanego S. Ł. (1) na skutek wniesienia sprzeciwu przez pozwanego. Pozwany domagał się oddalenia powództwa w całości, zaprzeczając by między pozwanymi a powodem i A. O. została zawarta umowa pożyczki. Pozwany wskazywał, iż w/w pod koniec sierpnia 2008 roku prowadzili rozmowy na temat pomocy finansowej w zakupie przez małżonków Ł. lokalu mieszkalnego, powód i A. O. zobowiązali się przekazać na ten cel 70.000zł, przy czym pomoc ta miała być bezzwrotna i miała stanowić rekompensatę za zakup A. O. w 1998 roku lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W. /k. 60-63 akt/

Powód W. O. podtrzymywał żądanie pozwu i twierdzenia zawarte w jego uzasadnieniu, zaprzeczając twierdzeniom pozwanego. /k. 101-106/.

Pozwany w piśmie procesowym z dnia 20 czerwca 2017 roku dodatkowo podniósł zarzut, iż wbrew art. 720§2 kc twierdzona przez powoda umowa pożyczka nie została stwierdzona pismem oraz zarzut przedawnienia roszczenia /k. 115-116/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. Ł. (1) i S. Ł. (2), teściowie W. O., od 1969 roku byli małżeństwem.

W połowie 2008 roku S. Ł. (1) i S. Ł. (2) pilnie poszukiwali nowego mieszkania, lecz nie posiadali wystarczających środków finansowych na jego zakup ani zdolności kredytowej umożliwiającej uzyskanie kredytu w wystarczającej na sfinansowanie zakupu wysokości. Zwrócili się do swojej córki A. O. i jej męża (powoda) z prośbą o pomoc finansową, informując, że do zakupu mieszkania brakuje im około 70.000zł. Uzgodniono, że powód z żoną zaciągną kredyt bądź pożyczkę, uzyskane z tego źródła pieniądze przekażą pozwanemu i jego żonie, a ci w okresie około 2 lat, w miarę posiadanych przez siebie środków, rozpoczną zwracać w transzach małżonkom O. koszty zaciągniętego przez nich kredytu, w tym uiszczanych odsetek kapitałowych. Powód i A. O. w dniu 21 października 2008 roku zawarli z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki hipotecznej w kwocie 34.448,82 CHF na okres uruchomienia do dnia 10 października 2015 roku. Po uzyskaniu środków z banku, w dniu 27 października 2008 roku powód i A. O. dokonali przelewu na rachunek bankowy pozwanego kwoty 69.000zł.

Przekazane pieniądze zostały spożytkowane przez S. Ł. (1) i S. Ł. (2) na sfinansowanie zakupu mieszkania w stanie deweloperskim przy ul. (...) (...) w W.. Mieszkanie zostało odebrane w stanie surowym i następnie było wykańczane.

W. O. z żoną spłacał raty pożyczki w L. Banku. W dniu 12 listopada 2014 roku pożyczka hipoteczna została spłacona, przy czym oznaczało to uiszczenie kwoty 94.150,41zł tytułem kapitału oraz 10.445,41zł tytułem odsetek kredytowych.

(dowody: kopia wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 07.11.2014 r. k. 14; potwierdzenie przelewu k. 13; umowa pożyczki k. 15-19; zestawienie transakcji k. 20-36; zaświadczenie k. 39; pismo z dnia 13.02.2015 r. k. 81; zeznania świadka M. T. e-protokół rozprawy z dnia 07.07.2017r.; zeznania świadka W. B. e-protokół rozprawy z dnia 07.07.2017r.; zeznania powoda W. O. e-protokół rozprawy z dnia 14.07.2017r.; w części zeznania pozwanego S. Ł. (1), e-protokół rozprawy z dnia 14.07.2017 r.)

W 2011 roku, gdy zaczęło toczyć się postępowanie o rozwód S. Ł. (1) i S. Ł. (2), powód wraz z żoną w rozmowach z teściami zaczął poruszać kwestię zwrotu pożyczki. Pozwany i jego żona informowali, że obecnie nie mają pieniędzy, deklarując jednocześnie gotowość spłaty w przyszłości. Gdy pozwany wyprowadził się z domu zamieszkiwanego wspólnie z S. Ł. (2), w późniejszych rozmowach z córką odmawiał zwrotu pieniędzy, natomiast S. Ł. (2) deklarowała chęć spłaty, gdy jej sytuacja finansowa się polepszy.

(dowody: zeznania świadka M. T. e-protokół rozprawy z dnia 07.07.2017 r.; zeznania świadka W. B. e-protokół rozprawy z dnia 07.07.2017 r.; zeznania powoda W. O. e-protokół rozprawy z dnia 14.07.2017 r.; w części zeznania pozwanego S. Ł. (1) e-protokół rozprawy z dnia 14.07.2017 r.)

W uzgodnieniu z żoną powód zdecydował się na skorzystanie z pomocy prawnej i wszczęcie postępowania sądowego o zwrot pożyczki. W piśmie z dnia 22 lipca 2016 roku skierowanym do pozwanego oraz S. Ł. (2) pełnomocnik powoda oświadczył, że na podstawie art. 723 k.c. ze skutkiem natychmiastowym wypowiedział umowę pożyczki udzielonej w dniu 27 sierpnia 2008 roku przez A. O. oraz W. O. na kwotę 69.000zł wraz z obowiązkiem zwrotu pożyczkodawcom wszelkich kosztów związanych z udzieleniem pożyczki, informując, iż A. O. i powód ponieśli koszty w łącznej kwocie 104.595,82 zł. Jednocześnie pozwany i S. Ł. (2) zostali wezwani do zapłaty solidarnie na rzecz powoda kwoty 104.595,82zł w terminie 6 tygodni od dnia, w którym oświadczenie o wypowiedzeniu pożyczki doszło do adresata w taki sposób, że mógł zapoznać się z jego treścią. Pismo powyższe pozwany otrzymał w dniu 4 sierpnia 2016 roku. Pozwany odmówił zapłaty żądanej kwoty.

(dowody: wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z potwierdzeniem, k. 40-43; zeznania powoda W. O. e-protokół rozprawy z dnia 14.07.2017 r.)

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2014 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie, na skutek apelacji S. Ł. (1) od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 27 stycznia 2014 roku, rozwiązał przez rozwód związek małżeński zawarty pomiędzy S. Ł. (1) a S. Ł. (2). Między pozwanym a jego byłą żoną rozpoczęły się negocjacje co do sposobu podziału majątku dorobkowego. W ich trakcie pozwany proponował m.in. aby przyznać mu prawo własności lokalu mieszkalnego przy ul. (...) (...) w W., deklarując przejęcie obowiązku spłaty kredytu zaciągniętego przez małż. Ł. na zakup lokalu i przejęcie obowiązku spłaty zadłużenia wobec A. O..

(dowód: kopia wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 07.11.2014 r. k. 14, pismo z dnia 13 lutego 2015 roku k.81)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dokumenty, których prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu. Inne niż przywołane w uzasadnieniu dokumenty, przedkładane przez strony do akt sprawy, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia i nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych. Sąd oparł się także na zeznaniach świadków M. T. oraz W. B., które są wewnętrznie spójne, w ich relacji brak wyraźnej tendencyjności i dążenia do prezentowania stanu faktycznego zgodnie z interesem procesowym powoda. Sąd ocenił jako wiarygodne zeznania powoda, jako że były one logiczne i pokrywały się ze złożonymi do akt sprawy dokumentami i zeznaniami świadków. Sąd nie dał natomiast wiary twierdzeniom pozwanego w zakresie, w jakim pozostają one w sprzeczności z uznanymi za wiarygodne zeznaniami powoda i świadków co do faktu zawarcia umowy pożyczki i jej warunków. Wiarygodność twierdzeń pozwanego podważa również fakt, że w tytule przelewu kwoty 69.000zł wpisano „kredyt”, a pozwany nie potrafił wyjaśnić przyczyn takiego zapisu. Ponadto, w ocenie Sądu, gdyby przyjąć za wiarygodną wersję wydarzeń przedstawianą przez pozwanego, nie znajduje racjonalnego wyjaśnienia jego zachowanie polegające na braku reakcji na otrzymanie przelewu zatytułowanego w w/w sposób czy też braku reakcji na późniejsze wypowiedzenie umowy pożyczki i wezwanie do jej zwrotu. Zeznania pozwanego pozostają także w oczywistej sprzeczności z treścią pisma pełnomocnika reprezentującego pozwanego podczas negocjacji co do sposobu podziału majątku dorobkowego z dnia 13 lutego 2015 roku, w którym pozwany wprost przyznaje istnienie zadłużenia wobec córki wiążącego się z lokalem przy ul. (...) (...). Dodatkowo, zdaniem Sądu znaczące jest, iż pozwany zaniechał zgłoszenia wniosku o przesłuchanie w charakterze świadków osób biorących udział w uzgodnieniach poprzedzających przekazanie przez małżonków O. małżonkom Ł. kwoty 69 000zł, to jest S. Ł. (2) i A. O.. Nie jest wystarczające dla udowodnienia twierdzenia o zawarciu umowy darowizny przedstawienie przez pozwanego dokumentów (k. 64-66, 82-84) dotyczących darowizn pieniężnych na rzecz A. Ł. (obecnie O.) dokonywanych 10 lat przed zawarciem spornej umowy. Trafnie bowiem powód wskazywał, że finansowa pomoc pozwanego i jego żony w zakupie dla córki mieszkania, nie przemawia za przyjęciem, iż 10 lat później córka i jej mąż, nie będący beneficjentem owej pomocy, zgodzą się zrewanżować poprzez bezzwrotne przekazanie kwoty 69.000zł. Zasady doświadczenia życiowego nakazują wręcz przyjąć, iż rodzice „wyposażający” dziecko rozpoczynające dorosłe życie nie oczekują zwrotu swoich świadczeń. Nie można też nie zauważyć, że z zeznań powoda i świadków wynika, iż A. O. i W. O. także prezentowali wolę wsparcia rodziców i teściów udzielając im pożyczki na bardzo dogodnych warunkach, tj. bez bliżej określonego terminu zwrotu i bez zamiaru osiągnięcia zysku w postaci oprocentowania (innego niż to, które sami uiścili spłacając pożyczkę bankową

zaciągniętą celem zdobycia środków pożyczanych pozwanemu i jego ówczesnej żonie). Dla oceny zeznań pozwanego istotne jest także, iż S. Ł. (2) nie wnosząc sprzeciwu od wydanego w nin. postępowaniu nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, nie zakwestionowała twierdzeń zawartych w uzasadnieniu pozwu, którym przeczył pozwany. 2015 r. (k. 81) – podważając wiarygodność twierdzeń pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie powód domagał się zasądzenia kwoty 104.595,82zł, jako zwrotu pożyczki udzielonej przez siebie i swoją żonę A. O. pozwanemu i S. Ł. (2).

W ocenie Sądu powód posiadał pełną legitymację czynną w niniejszym procesie, bez konieczności udziału w nim po stronie powodowej również jego małżonki. Dla skutecznego dochodzenia zwrotu pożyczki udzielonej przez małżonków wystarczające jest wytoczenie powództwa przez jednego z nich, gdyż legitymacja procesowa czynna, jako wynikająca z czynności zarządu majątkiem dorobkowym i jednocześnie z podejmowania typowej czynności zachowawczej przysługuje rozłącznie każdemu z małżonków-wierzycieli. Czynności procesowe należą do czynności zarządu, a każdy z małżonków ma prawo do samodzielnego zarządu majątkiem wspólnym zgodnie z art. 36 § 2 k.r.o.

W procesie dotyczącym wykonania umowy pożyczki, powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę pożyczki, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku.

Zgromadzony materiał dowodowy, w tym zeznania powoda i świadków oraz potwierdzenie przelewu, potwierdzają fakt zawarcia ustnej umowy pożyczki w dniu 27 października 2008 roku w kwocie 69.000zł, jak i przekazania pozwanemu i jego żonie określonej w umowie ilości pieniędzy. Odnosząc się do zarzutów pozwanego, Sąd wskazuje, że art. 720§2 k.c. nie zastrzega dla zawarcia umowy pożyczki formy pisemnej, a jedynie wymaga, aby w przypadku, gdy wartość pożyczki przenosi 500zł została ona stwierdzona pismem. Umowa może być więc zawarta w formie dowolnej, w tym ustnie, a jedynie fakt jej zawarcia powinien być potwierdzony pismem, przy czym może to nastąpić już po zawarciu umowy (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25.04.2014 r. VI ACa 719/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 16.04.2014 r., I ACa 1332/13). Przywoływany przez pozwanego przepis art. 246 k.p.c. ustanawia zakaz dopuszczania dowodów ze źródeł osobowych w sytuacji wymogu formy pisemnej zastrzeżonej dla celów dowodowych i jednocześnie dopuszcza wyjątki od tegoż zakazu. Jednym z tych wyjątków jest sytuacja istnienia pisma uprawdopodobniającego fakt zawarcia umowy (art. 74§1 i 2 kc). Przedstawione przez powoda potwierdzenie przelewu (k. 13 akt) oraz przedstawione przez pozwanego pismo z dnia 13 lutego 2015 r. (k. 81 akt) stanowią, zdaniem Sądu, pisma uprawdopodobniające fakt zawarcia umowy. Wymaganie istnienia uprawdopodobnienia na piśmie faktu dokonania czynności prawnej jest traktowane w orzecznictwie liberalnie. Przyjmuje się, że początkiem dowodu na piśmie, czyli dokumentem wykazującym, iż czynność została dokonana, może być każdy dokument, którego treść bezpośrednio lub pośrednio wskazuje na fakt dokonania czynności - może to być dokument prywatny albo urzędowy, list, dowód wpłaty, wycinek prasowy, wydruk komputerowy, telefaksowy, telegram itp. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2004 r. II CK 527/03 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.10.2009 r. V CSK 109/09).

Niezasadny okazał się podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia. Roszczenie o zwrot pożyczki przedawnia się według zasad ogólnych, czyli termin przedawnienia roszczenia wynosi 10 lat, a gdy roszczenie jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Jednocześnie, zgodnie z regułą art. 120 k.c., termin przedawnienia roszczenia rozpoczyna bieg od dnia, w którym świadczenie stało się wymagalne. W niniejszej sprawie bezsporne jest, iż sporna pożyczka udzielona została przez powoda i jego żonę jako osoby fizyczne, nie prowadzące działalności gospodarczej.

W umowie pożyczki strony mogą dowolnie oznaczyć termin zwrotu pożyczki i w takim wypadku, z chwilą upływu tego terminu, dłużnik zobowiązany jest natychmiast spełnić świadczenie. Jeżeli jednak termin nie został oznaczony, obowiązek dłużnika powstaje dopiero z upływem 6 tygodni od wypowiedzenia dokonanego przez dającego pożyczkę. Wypowiedzenie jest jednostronnym oświadczeniem woli, z którego powinno wynikać, że wierzyciel w sposób stanowczy i bezwarunkowy żąda zwrotu pożyczki (np. „żadam zwrotu pożyczki”, „wzywam do zapłaty pożyczonej

kwoty", „wypowiadam pożyczkę", „proszę oddać pożyczkę"). Wskazanie konkretnego terminu zwrotu świadczenia nie jest konieczne, gdyż wynika on z art. 723 k.c. Forma wypowiedzenia jest obojętna, jeśli jednak umowa pożyczki ma formę pisemną, to również wypowiedzenie powinno być dokonane z zachowaniem tej formy (art. 720§2 kc i art. 77 k.c.).

Zgromadzony materiał dowodowy, w tym zwłaszcza zeznania powoda wskazują, że zawierając w dniu 27 października 2008 roku ustną umowę pożyczki strony nie określiły precyzyjnie terminu jej spłaty, a jedynie przewidziały że w okresie około 2 lat pożyczkobiorcy rozpoczną częściową spłatę pożyczki oraz że od 2011 roku powód i jego żona sygnalizowali konieczność zwrotu pożyczki. Dopiero jednak w piśmie z dnia 22 lipca 2016 roku, doręczonym pozwanemu 4 sierpnia 2016 roku, W. O. jednoznacznie wypowiedział umowę pożyczki i wezwał do jej zwrotu. Mając na uwadze fakt, iż umowa pożyczki została zawarta w 2008 roku, wypowiedziana w 2016 roku, a pozew o zwrot pożyczki został wniesiony 21 września 2016 roku, oczywiste jest, iż nie upłynął 10 letni termin przedawnienia roszczenia o zwrot pożyczki.

W ocenie Sądu uzasadnione było żądanie zasądzenia kwoty 104.595,82zł, mimo iż – co niesporne – pozwany i jego małżonka otrzymali od powoda i jego małżonki kwotę 69.000zł. Kodeks cywilny pozostawia stronom umowy pożyczki swobodę w zakresie ustalenia wynagrodzenia z tytułu przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę, mogą zatem ukształtować umowę pożyczki jako umowę odpłatną albo nieodpłatną. W braku ustalenia wielkości wynagrodzenia należnego dającemu pożyczkę, przyjmuje się, iż nie należy mu się wynagrodzenie z tytułu zawartej umowy. W rozpoznawanej sprawie zeznania powoda i świadków potwierdzają jednak, iż pożyczkobiorcy – wiedząc o zaciągnięciu przez pożyczkodawców pożyczki bankowej zdobycie pożyczanych im środków – zobowiązali się zwrócić powodowi i jego żonie równowartość wszelkich wydatków poniesionych celem udzielenia im pożyczki, czyli kapitał i odsetki od pożyczki bankowej zaciągniętej na ten cel. Tej treści ustalenia stron interpretować należy jako zastrzeżenie odpłatności pożyczki udzielanej przez małżonków O. małżonkom Ł.. Wysokość owych wydatków została przez powoda udowodniona poprzez przedłożenie umowy pożyczki i zaświadczenia o jej spłacie (k.15-19 i 39).

W konsekwencji, Sąd w pkt. I wyroku, na podstawie art. 720§1 k.c. i art. 481§1 i 2 k.c. zasądził na rzecz powoda od pozwanego kwotę 104.595,82zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 21 września 2016 roku. Jednocześnie Sąd zastrzegł, że pozwany za zapłatę powyższej kwoty odpowiada solidarnie z S. Ł. (2), wobec której ww. kwota została zasądzona prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym tut. Sądu z dnia 14 października 2016 roku sygn. II Nc 293/16. W sentencji wyroku zasądzonego należność od jednego lub więcej pozwanych, którzy odpowiadają solidarnie z inną osobą, dopuszczalne jest umieszczenie wzmianki o tej solidarności także wtedy, gdy w stosunku do tej osoby zapadł już wcześniej prawomocny wyrok zasądający od niej tę samą należność. W braku bowiem takiej wzmianki mogłaby zachodzić - przy istnieniu kilku tytułów egzekucyjnych - obawa, że wbrew istocie solidarności (polegającej na tym, iż zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych, ta sama należność byłaby kilkakrotnie przymusowo uiszczona.

O kosztach procesu w pkt. II wyroku orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik wyrażoną w art. 98 k.p.c. Na zasądzone od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 12.448zł składają się: opłata od pozwu uiszczona przez powoda w kwocie 5.231zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w kwocie 7.200zł (ustalone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu) oraz koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17zł. Jednocześnie Sąd, z przyczyn, o których była już wcześniej mowa, zastrzegł, że pozwany za zapłatę kwoty 6724,75zł odpowiada solidarnie z S. Ł. (2), wobec której została ona zasądzona prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym tut. Sądu z dnia 14 października 2016 roku sygn. II Nc 293/16.